

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. R., narozený X, bytem G. 515/32, K. V.,
zastoupený: Mgr. Marek Plajner, advokát, se sídlem Na Příkopě 23,
110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, 360 21
Karlovy Vary,

v řízení o žalobě ze dne 9.5.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2019 č.j.
3030/DS/18-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 9.5.2019 doručenou soudu prostřednictvím datové schránky 10.5.2019, se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2019 č.j. 3030/DS/18-3, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravního (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze

dne 2.10.2018 č.j. 15143/OD-P/18 (dále jen **prvostupňové rozhodnutí**), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen **zákon o podmínkách provozu vozidel**).

2. V žalobě žalobce nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a obsah napadených rozhodnutí a dále namítal, že správní orgány nesprávně posoudily charakter jím spáchaného přestupku, tedy zda se jedná o přestupek jednorázový či trvajících. Od této kvalifikace se odvíjí řada skutečností významných pro posouzení přestupku (promlčení odpovědnosti, použití právní normy). Žalobce s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 15.6.2011 č.j. 9 As 101/2010-106 uvedl, že: *„trvajících správní delikt lze definovat jako trvajících trestný čin, který bývá pravidelně charakterizován jako čin, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, anebo čin, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon zde postihuje právě udržování protiprávního stavu, které se zpravidla děje opomenutím, spočívajícím v tom, že pachatel takový stav neodstraní. Trvajících trestné činy se pak posuzují jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud pachatel udržuje protiprávní stav; jde tedy o jediný skutek a jediný trestný čin, který je ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu. Trvajících trestný čin se pak v návaznosti na výše uvedené počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti, tj. od okamžiku odstranění stavu, jehož udržování je znakem trestného činu.“* Podle důvodové zprávy k zákonu o odpovědnosti za přestupky (tj. zákon č. 250/2016 Sb.) je trvajícím přestupkem *„takový přestupek, jehož znakem je jednání spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu (např. provozování linkové osobní dopravy bez licence nebo povolení podle § 35 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů) nebo jednání spočívající v udržování protiprávního stavu, který nemusí být pachatelem vyvolán (např. přestupek spočívající v neodstranění předmětů zachycené či ulpělé na stavbě nebo zařízení podle § 120 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon)).* Zápis změny vlastníka vozidla v registru silničních vozidel se provádí na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka, a to do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k vozidlu, přičemž ten, kdo v uvedené lhůtě o změnu nepožádá, dopustí se přestupku. Z uvedeného je zřejmé, že při převodu vozidla je k podání žádosti o zápis této změny do registru vozidel ze zákona povinen jak prodávající, tak i kupující. Žalobce dne 16.10.2016 převedl kupní smlouvou předmětné osobní vozidlo na pana M. H., přičemž dne 16.10.2016 došlo nejen k podpisu písemné kupní smlouvy, ale rovněž k předání vozidla nabyvateli a taktéž k předání všech dokladů k vozidlu jeho nabyvateli s tím, že v průběhu následujícího pracovního týdne zajistí zápis změny vlastníka vozidla. V týdnu od 17.10.2016 žalobce v souladu s kupní smlouvou udělil panu M. H. plnou moc k podání žádosti o změnu vlastníka vozidla. Žalobce tedy pověřil nového nabyvatele vozidla k podání žádosti o zápis změny vlastníka a předal mu veškeré doklady. Neměl již tedy jakoukoli možnost s vozidlem nakládat. Poté, co zjistil, že k přepisu vozidla nedošlo, urgoval pana H., ale neúspěšně. Na Magistrátu města K. V. mu bylo sděleno, že změnu vlastníka nelze provést bez příslušných dokladů, které již ale žalobce u sebe neměl. Žalobce tedy protiprávní stav nezpůsobil, jelikož k podání žádosti zplnomocnil nabyvatele vozidla, a zároveň neměl možnost protiprávní stav objektivně odstranit. Z těchto důvodů není dle žalobce možné konstatovat, že jde o přestupek, který má charakter přestupku trvajících. Půjde tedy o přestupek jednorázový. Rovněž z legální definice jednoznačně vyplývá, že znakem přestupku podle ustanovení § 83 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na

pozemních komunikacích je pouze vyvolání protiprávního stavu, nikoli však již jeho udržování.

Žalobce měl tedy za to, že k přestupkovému jednání došlo dne 1.11.2016, tedy 11. pracovní den poté, co převedl vozidlo na pana H., když ve lhůtě 10 pracovních dnů nebyla podána žádost o zápis změny vlastníka vozidla. Dne 1.11.2016 tedy došlo k dokonání jednání a odpovědnost žalobce za toto jednání je třeba posuzovat dle zákona platného a účinného v době spáchání takového jednání. V daném případě tedy nelze použít zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, když se tento zákon stal účinným až dne 1.7.2017. Potenciální trestnost jednání žalobce je tak třeba posuzovat podle zákona platného a účinného v době dokonání jednání žalobce, které má zakládat trestnost tohoto jednání, tedy konkrétně podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o přestupcích**). Proto se domnívá, že došlo k zániku jeho odpovědnosti za přestupek, neboť dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Jednání bylo dokonáno dne 1.11.2016 a mohlo být tedy projednáno do dne 1.11.2017, ale k zahájení řízení o přestupku však došlo až dne 20.6.2018.

Dále žalobce namítal, že jednání nenaplnňuje materiální znak přestupku (společenskou škodlivost), neboť imanentním znakem přestupku je jeho společenská nebezpečnost, která však nesmí dosahovat intenzity trestného činu. Jednání žalobce tak, jak toto vyplývá z obsahu spisu, však dle jeho názoru nedosahuje intenzity společenské nebezpečnosti, s níž je spojena odpovědnost za přestupek. Žalobce závěrem navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc zástupce.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 6.3.2019 č.j. 3030/DS/18-3**, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 2.10.2018 č.j. 15143/OD-P/18 a bylo potvrzeno napadené rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že jako původní vlastník motorového vozidla tovární značky P., registrační značky X, nezažádal od 1.11.2016 do 20.6.2018 o zápis změny vlastníka silničního vozidla u obecního úřadu obce s rozšířenou působností, přestože společnou žádost o zápis změny vlastníka vozidla byl v této lhůtě povinen podat jak prodávající, tak kupující, a to z důvodu převodu vlastnického práva k předmětnému silničnímu vozidlu, neboť kupní smlouva byla uzavřena 16.10.2016. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost uloženou ustanovením § 8 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci, v souladu s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a podle ustanovení § 83 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, pokutu ve výši 2.500 Kč. Podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně obdržel dne 14.6.2018 od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, obvodního oddělení Karlovy Vary – Rybáře (dále jen **Policie ČR**), oznámení přestupku, jehož součástí je záznam o podání vysvětlení žalobce. Žalobce byl podezřelý ze spáchání

přestupku dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích tím, že dne 16.10.2016 prodal své vozidlo zn. P. M. H., přičemž podle zákona má povinnost do 10 pracovních dnů provést zápis změny vlastníka motorového vozidla u obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a to na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla. Dne 19.6.2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz (doručen žalobci dne 20.6.2018), proti kterému podal žalobce dne 28.6.2018 odpor, v jehož důsledku byl příkaz zrušen a v řízení o přestupku bylo pokračováno. Při ústním jednání dne 5.9.2018 žalobce uvedl, že jednání, které je mu kladeno za vinu, není přestupkem a odkázal na podání vysvětlení u Policie ČR ze dne 3.5.2018. Po prostudování spisového materiálu dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a věc správně posoudil. Z dokumentace obsažené ve správním spise měl žalovaný za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku, neboť jako vlastník vozidla nepožádal v době od 1.11.2016 do 20.6.2018 o zápis změny vlastníka silničního vozidla, přestože společnou žádost o zápis změny vlastníka vozidla byl povinen podat jak prodávající tak kupující. Žalovaný se ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně, který jednání žalobce klasifikoval jako porušení povinnosti uvedené v ust. § 8 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel, čímž byl spáchán přestupek dle ust. § 83 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Ve vztahu k vypořádání odvolacích námitek žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále uvedl, že skutečnost, že žalobce již podal žádost o zápis změny vlastníka dne 24.10.2018, nemá vliv na posuzovanou věc, neboť dodatečným podáním žádosti se nelze zbavit odpovědnosti za spáchaný přestupek. Závěrem žalovaný shrnul, že správní orgán I. stupně postupoval věcně správně, nedošlo k žádnému procesnímu pochybení a rovněž byl řádně zjištěn skutkový stav věci.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 26.6.2019** zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah žaloby a dále uvedl, že žaloba obsahuje téměř shodné námitky, s nimiž se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal. Dále uvedl, že není rozhodující, že žalobce již nedisponoval vozidlem samým, ani k němu již neměl doklady. Ustanovení § 8 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel stanoví, že žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení se podává do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu. Z obsahu spisové dokumentace vyplývá, že tato lhůta nebyla dodržena a odpovědnost je v tomto případě na straně žalobce. Rovněž došlo k řádnému odůvodnění materiálního znaku přestupku. Odpovědnost za přestupek byla posouzena dle pozdějšího zákona, neboť to bylo pro pachatele přestupku příznivější. Žalovaný se s názorem žalobce neztotožnil a poukázal na to, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem, proto námitky uváděné žalobcem jsou neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.
5. **V replice** ze dne 12.7.2019 žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného k žalobě bylo stručné a relativně vágní, pouze zopakoval své dřívější teze a odkázal na dřívější rozhodnutí. Dále žalobce reagoval na tvrzení žalovaného, že „odpovědnost za přestupek byla posouzena podle pozdějšího zákona, neboť je to pro pachatele přestupku příznivější“. Odhlédne-li žalobce od toho, že se pravděpodobně jedná o univerzální tvrzení užívané žalovaným v jiných věcech, když v kontextu dané věci uvedené tvrzení tak nějak postrádá smysl, má žalobce za to, že toto tvrzení je zcela nepravdivé, neboť v případě, že by správní orgány použily

předcházející právní úpravu, tato by byla pro něho jednoznačně příznivější, neboť podle dřívější právní úpravy by jednání, které je žalobci kladeno za vinu, bylo promlčené. A právě použití současné právní úpravy je jedním ze základních sporných bodů, na nichž žalobce stavěl svoji žalobu.

6. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.3.2019 i ve vyjádření k žalobě odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 6.3.2019 zástupci žalobce doručeno dne 14.3.2019.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 6.3.2019 z důvodů v ní uvedených a soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná s ohledem na níže uvedené.
9. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s uvedeným postupem souhlasili a zároveň soud neshledal důvod pro nařízení jednání.
10. Dle **§ 8 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností v případě převodu vlastnického práva na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem.**
11. Podle **§ 8 odst. 2 písm. a) zákona o podmínkách provozu platí: „Žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení se podává do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu.“**
12. Dle **§ 83 odst. 1 písm. b) téhož zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nepožádá v rozporu s § 8 odst. 2 o zápis změny vlastníka silničního vozidla.**
13. Zdejší soud se nejprve zabýval posouzením námitky, zda žalobci za vinu kladený přestupek, je přestupkem trvajícím či jednorázovým, neboť posouzení této námitky je rozhodné i pro posouzení námitek dalších (promlčení, užití správného právního předpisu). Správní orgány posoudily žalobcem spáchaný přestupek dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích jako přestupek trvající, kdežto žalobce se domnívá, že se jedná o přestupek jednorázový. K problematice trvajících přestupků (resp. správních deliktů) se vyjadřoval NSS např. ve svém rozsudku ze dne 22.2.2005 č. j. 5 A 164/2002-44 takto: „[t]rvajícím jiným správním deliktem je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení

deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajících správního deliktu. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajících jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.“ Dle názoru krajského soudu je výše uvedené možno aplikovat také na problematiku trvajících přestupků. Ve stejném duchu se vyjádřil NSS rovněž ve svém rozsudku ze dne 15.6.2011 č.j. 9 As 101/2010-106, na který odkazoval žalobce v žalobě. Dle výše citované judikatury je vždy pro vyhodnocení správního deliktu, resp. přestupku, jako trvajících rozhodující jeho charakter, tj. zda je jím vyvolán a následně udržován protiprávní stav či nikoliv. V daném případě byl nepodáním žádosti o zápis změny vlastníka vozidla v zákonné lhůtě vyvolán protiprávní stav, který dodnes stále trvá (minimálně ke dni podání žaloby) a nebyl odstraněn (tedy je udržován). Zdejší soud pak souhlasí ze závěry správních orgánů, že se v případě nepodání žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla jedná o trvajících přestupek. V opačném případě by nastal stav, že po uložení pokuty by pachatel již mohl bez dalšího pokračovat v protiprávním jednání a nemohl by být donucen k dodržení povinnosti spočívající v podání žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla tak, aby skutečný stav korespondoval se stavem zapsaným v registru silničních vozidel, k čemuž předmětná ustanovení zákona o podmínkách provozu směřují. Námitka žalobce ohledně charakteru přestupku je tedy nedůvodná.

14. V návaznosti na výše uvedené je nutno jako nedůvodnou vyhodnotit i další námitku, tedy že správní orgán aplikoval na případ žalobce nesprávný právní předpis. Dle výpovědi žalobce a dle kupní smlouvy k vozidlu založené ve správním spisu bylo vlastnické právo k předmětnému vozidlu převedeno dne 16.10.2016. Ve smyslu ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o podmínkách provozu byl posledním dnem pro podání žádosti o změnu vlastníka vozidla v registru silničních vozidel den 31.10.2016. V této lhůtě však žalobce žádost nepodal, a proto se ode dne 1.11.2016 dopouštěl protiprávní jednání. Je pravdou, že k tomuto datu byl účinný zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, avšak jeho účinnost skončila ke dni 30.6.2017 a ode dne 1.7.2017 vešel v účinnost zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**). Jak bylo uvedeno v předchozím odstavci, žalobcem spáchaný přestupek je přestupkem trvajícím a v případě takového přestupku platí, že se aplikuje zákon účinný v době, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu, nikoli zákon účinný v době, kdy došlo k započetí protiprávního jednání resp. ke vzniku protiprávního stavu [srov. § 2 odst. 4 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky a rovněž případně ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích]. Vzhledem k tomu, že protiprávní stav vzniklý nekonáním žalobce trval v době, kdy vešel v účinnost shora uvedený zákon o odpovědnosti za přestupky (tj. dne 1.7.2017), je zřejmé, že k zániku protiprávního stavu za účinnosti zákona o přestupcích nedošlo, a proto nebylo namístě jej aplikovat. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud na případ žalobce užily později účinný zákon o odpovědnosti za přestupky. Z tohoto důvodu nezbyvá než konstatovat, že námitka žalobce je nedůvodná. Soud k této námitce jen na okraj podotýká, že souhlasí s názorem žalobce uvedeným v replice, že tvrzení žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě ze dne 26.6.2019, totiž že: *„Odpovědnost za přestupek byla posouzena podle pozdějšího zákona, neboť je to pro pachatele přestupku příznivější“*, postrádá smysl, neboť v právě projednávaném případě se toto pravidlo pro aplikaci zákonné úpravy nepoužilo. Oproti tomu je však důležité vyzdvihnout, že správní orgán I. stupně správně (ve smyslu shora uvedené argumentace zdejšího soudu) zdůvodnil, z jakého důvodu aplikoval zákon o odpovědnosti za přestupky, a proto „pouhé“ nelogické

vyjádření správního orgánu v řízení před soudem nemůže způsobit nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí.

15. V návaznosti na vypořádání dvou předchozích námitek je pak nutno rovněž konstatovat, že jako bezpředmětná a nedůvodná je i žalobcová námitka týkající se promlčení odpovědnosti za přestupek. Jelikož se jedná o trvajících přestupek, na který správní orgán správně použil ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, nelze usuzovat, že došlo k uplynutí jednoleté promlčecí doby stanovené v ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, jak se domníval žalobce. Rovněž je na místě dodat, že k promlčení odpovědnosti v daném případě nedošlo ani dle zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť dle ust. § 31 odst. 2 písm. c) tohoto zákona počíná promlčecí doba běžet u trvajících přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu, k čemuž však v případě žalobce ke dni zahájení správního řízení nedošlo.
16. Zdejší soud za nedůvodnou považuje i další námitku, ve které žalobce tvrdil, že jednání kladené mu za vinu nenaplnuje materiální znak přestupku, neboť není společensky škodlivé. S tímto názorem se soud neztotožňuje. Materiální stránkou přestupku je to, zda zaviněné jednání porušuje nebo ohrožuje chráněný zájem společnosti. Standardně se dá usuzovat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem jako delikt či přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak tohoto deliktu či přestupku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.12.2009 č.j. 5 As 104/2008-45). Jak žalobce v žalobě naznačoval, k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, kdy je naplněn znak formální. Materiální znak přestupku – společenská škodlivost jednání – by nebyl naplněn, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by škodlivost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen; způsob jeho provedení a následky; okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán; osoba pachatele či míra jeho zavinění; k uvedenému srov. např. rozsudky NSS ze dne 14.12.2009 č.j. 5 As 104/2008-46, ze dne 10.1.2013 č.j. 8 As 34/2012-35, nebo ze dne 7.4.2017 č.j. 7 As 61/2017-34). Naplnění kterékoli skutečnosti žalobce v průběhu správního řízení netvrdil. Účel ustanovení § 8 odst. 1 a 2 zákona o podmínkách provozu spočívá v tom, že údaje v registru silničních vozidel budou korespondovat se stavem skutečným. Naplnění tohoto účelu bylo jednáním, resp. nejednáním žalobce znemožněno, a to po dobu několika let. Právem chráněný zájem tak bezpochyby porušen byl. Správní orgány se mírou společenské škodlivosti zabývaly dostatečně a dospěly k závěru, že materiální znak přestupku je naplněn. Správní orgán I. stupně společenskou škodlivost spatřoval v tom, že nenahlášením změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel je ztěžován dohled orgánů nad provozováním vozidel, a to při prověřování údajů, které jsou v rozporu s faktickým stavem. Stanovení provozovatele vozidla je totiž v takových případech spojeno s nadměrným zatěžováním správních orgánů či orgánů činných v trestním řízení a ve svém důsledku může vést k neodůvodněnému zvyšování nákladů řízení či maření řízení. Správní orgán se s naplněním materiálního znaku přestupku dostatečným způsobem zabýval a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Soud z tvrzení žalobce neshledal žádné mimořádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo snížení míry škodlivosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Krajský soud tak považuje námitku absence materiální stránky přestupku za nedůvodnou.
17. Žalobce dále namítal, že správní orgány jej neoprávněně sankcionují za jednání resp. nejednání nového nabyvatele vozidla pana H., který nesplnil svou zákonnost povinnost, přestože slíbil, že vozidlo v registru přepíše. K uvedené námitce je nutno konstatovat, že

udělením plné moci zmocněnci (nabyvatel vozidla M. H.) se zmocnitel (žalobce) nezbavuje odpovědnosti za přestupek spočívající v určité povinnosti, kterou měl zmocněnec dle udělené plné moci vykonat. V daném případě bylo na žalobci, aby v případě, že udělil plnou moc ke splnění povinnosti stanovené zákonem jiné osobě, aby splnění této povinnosti zkontroloval a ověřil, a pokud by zjistil, že povinnost zmocněnec nesplnil, měl obratem reagovat a co nejdříve splnění povinnosti zajistit. Žalobce však takto nekonal a přes jeho tvrzení o tom, že se byl ptát u správního orgánu, jak má v takové situaci postupovat, podal žádost o změnu vlastníka vozidla v registru vozidel dne 24.10.2018, tj. až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správnost této argumentace vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2016 č.j. 2As 249/2015-36, ve kterém soud konstatoval, že *„[o]becně samozřejmě není možné svou odpovědnost za deliktní jednání vyloučit tím, že se účastník nechá zastoupit při plnění svých povinností někým jiným na základě udělené plné moci. Jelikož kontrolovaná osoba má zajistit podmínky pro výkon kontroly, je pouze na ní, jakým způsobem tak učiní, a pokud si zvolí pro tyto účely zástupce, přebírá na sebe určitou míru rizika, zda tento zástupce povinnosti zastupovaného bezvadně splní. To bez dalšího platí v případě, že by se jednalo o odpovědnost za tzv. jiný správní delikt, kde se uplatňuje odpovědnost objektivní, tedy odpovědnost za riziko. Nicméně v případě přestupku se nejedná o odpovědnost za riziko, ale naopak se uplatňuje subjektivní odpovědnost, tedy odpovědnost za zavinění. Je tedy bezpodmínečně nutné zkoumat toto zavinění u obviněného.“* Z citovaného rozsudku vyplývá, že aby mohl žalobce spáchat přestupek, který je mu kladen za vinu, musel by porušit povinnost plynoucí z ust. § 8 odst. 2 zákona o podmínkách provozu minimálně z nevědomé nedbalosti, tj. měl a mohl vědět, že udělením plné moci a následnou pasivitou ve vztahu ke zjištění, zda skutečně došlo ze strany zmocněnce k podání žádosti o zápis změny vlastníka v registru vozidel, poruší svou povinnost. V daném případě správní orgán subjektivní stránku přestupku zkoumal a dospěl k závěru, že se v případě žalobce jedná o zavinění z nevědomé nedbalosti. Své rozhodnutí v tomto směru rovněž řádně odůvodnil. S ohledem na uvedenou argumentaci neshledal zdejší soud jako důvodnou ani tuto poslední žalobcovu námitku.

18. Na základě výše uvedených rozhodných skutečností, shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (**výrok I. rozsudku**), neboť žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl právo na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. dubna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.

